

«Men tá ið teir sóu
stjornuna, vórðu teir
heilt avbera glaðir.»
(Matt. 2,10)

Hesi einföld orðini rúma í
sínnum hovesmi eitt dýpi av
friði. Ein kensla av vælveru,
ið samljóðar við umhvørvið
og sjálvan seg. Ein gleði, ið
ikkí tørvar annað støði enn
hetta eina, at lata seg hug-
vekja. Eitt ávist mál av
nøgdsemi er eyðkenndið fyri
sannari gleði.

At illneitast inn á kenslur og
livsástøði hjá øðrum ber
sjáldan boð um skýgni.
Vitskan er ein tilvitan um, at
dygðin er meira enn deyðir
lutir. Tilveran er at liva livið
og kenna seg heima hjá sær
sjáldum í heimligum býli.
Og er tað heimliga lagið
burtur, verður livið ein tíð í
útlegd.

So mangan gjørdist livið ein
dagur í útlegd, tí hugburð-
urin megnaði ikki at lata
seg kveikja av tí vanligu og
alkenda. Tað, ið liggur utt-
an fyri tað vanligu og líka-
sum dagar hægri í tygn og
virði, tað vóru stórfingrar
lutar.

Midskeiðis í sekstíárunum
og nakað inn í áttatiára
skeiðið kom eitt andans rák
inn yvir oyggjarnar. Ein
fremmandur fuglur. Tann
aldargamla mentanin, ankr-
að í kristnari siðvenju og
trúnni á Jesus sum Kristus,
fekk av mentaðum fólki
skot fyri bógvin.

Tey gomlu livsvirðini vórðu
til einkis gjørd og speirek-
andi pennur festi orð á blað.
Útlegdin varð ein veruleiki,
og tað fremmanda sat sum
fjalturstungin fuglur í buri.
Ónøgdin breiddi seg, og
tómleikin kom til sjónar í
orðum, ið ikki vísu frá góð-
um at siga. Og tá bara
ófrættatíðindi berast er
komið har til, at náttin er
myrkast á alljósum degi.

Barnsligt er lyndið at gleð-
ast, so er neyðugt at kveikja
tankan til livs. At vera
menniskja er ein tilvera, og
ikkí bert ein tráan eftir liv-
leysum lutum. Tann bú-
skaparliga kreppan nú á
døgum hevur ríkiliga stað-
fest, at tað verða ikki dyr
akfør og stórt tal av bunytt-
um, ið koma at menna and-
an og økja um trivnaðin.
Enn einaferð hevur rákið í
tjóð og oyggjaríki okkara
saman við gongdini eyrtan-
fyri sjónliga vist, at gleðin

Jógvan Fríðriksson, prestur, skrivur jólahugleiðingar

Barnsligt er lyndið at frøast!

um søu stjornuna. Hesin á
himmelhválvinum lysandi
vitin gav teimum ein frið.
Friðurin fæddi eina barns-
liga gleði í hjartanum. Gleð-
in hevði sin uppruna í Guði.
Og trúgvin trýr, at mikið
meira er enn livleysir lutir
og breið av rug og hveiti.

Skal livið trivast og menn-
ast, so er neyðugt at kveikja
tankan til livs. At vera
menniskja er ein tilvera, og
ikkí bert ein tráan eftir liv-
leysum lutum. Tann bú-
skaparliga kreppan nú á
døgum hevur ríkiliga stað-
fest, at tað verða ikki dyr
akfør og stórt tal av bunytt-
um, ið koma at menna and-
an og økja um trivnaðin.

Enn einaferð hevur rákið í
tjóð og oyggjaríki okkara
saman við gongdini eyrtan-
fyri sjónliga vist, at gleðin

er at finna á jørdini, tá
glæman av stjornuni lýsir
veg eftir gøtu. Og siggja vit
gøtuna gangast skal, so
verður stjornuljósið at
branda í sál og sinni eins og
endurskin av ljósinis sælu.

Tað, eg í roynd og veru vil
vísja á, er, at eingin av okk-
um verður borin ella føddur
til sanna gleði. At gleðast er
altíð ein samvirkan ímillum
umhvørvið og tað einstaka
menniskjað. Í jólaboðskap-
inum siggja vit hetta í frá-
søgnini um vismenninar.
Teir fóru avstað til tess, at
sóknast eftir Jesu barn-
inum. Og í hesari eftirsókn
søu teir stjornuna, ið vísti
veg til fjósð og barnið. Og
gleðin kom á gátt og tók bú-
stað.

Eisini í føroyskum skald-
skapi finnst mong dømi

um tað sama. Í yrkingini
«Nú ferðast fólk fyri nesini»
lýsir Chr. Matras so meist-
arliga hetta djupa virðið, ið
liggur fjalt í hesum at koma
saman menniskju í hópi.
Yrkingin er ein lýsing av
einum fólkaferðum á Gøtu-
eiði. Sjálvt um vit menn-
iskju eru ymisk bæði av
trugv, lyndi og veru, so er
lutan mennandi, tá vit í sam-
veru eru saman um felags
mál og mið. At vera saman
og koma hvørjum øðrum
við.

Ymiskur er tann
húsoyrkur
ið hongur uppi við fólk
– og ymisk er gongd og
hugvuburður
her tey tyrpast í bólk
Og lyndið er dæmt av
heimalví
slíkan dag sum nú

– og innan kot og
knappatroyggju
býr ymisk trá og trú
Mong eru tey í rúgvuni,
sum smæðast seg sjáld
og øll,
tí hetta er vaksna manna
spæl
ímillum tey høgu fjøll.

Nú á døgum eru fólkaferð-
ur undir bláum himli meira
sjáldsamar. Tó livir enn
heima við hús hesin gamli
siðurin, at halda skýming.
Skýmingarlutan ella kvøld-
setan hevur havt gagnligt
árin á barnasinni, so barnið
kom at kenna sínar røtur í
fólki og mentan. Frásøgnin
úr søgn og søgu, frásagnir
úr kvæðum og bíblíusøgu
– hesi livandi orð góvu
barninum færing og ástøði.
Frásøgnin gjørdist karmur
um barnsins verð og tann

samleiki, alt livið bygd á.
Frásøgnin gav livinum inni-
hald.

Eisini jólaboðskapurin, at
Guð gav mannaættini ein
frelsara, hevur verið fastur
táttur í heimalívi lutar við
dagslok. Tað er rættliga
áhugavert at siggja, hvussu
boðskapurin um Kristus
bæði í skaldskapi og tónlist
hevur fjálgað og gjørt ríkari
okkara føroysku mentan.
Tað er tó einki yvir at dylja,
at vit kristnu hava gjørt
ymisk mistøk og at ikki alt
er so væl lagt úr hondum.
Tá hetta er sagt má eisini
ásannast, at kristnin í Fø-
royum hevur ment føroysku
hugburð bæði í bók og
skúla.

Tað er Marius Johannesen,
sum so væl og yndisligt lýs-
ir kvøldsetuna í einum føy-
rskum heimi um jóltíðir.
Tað borðið verður fram í yrk-
ingini er boðskapurin um
Jesu føðing, hildarnar og
stjornuna.

Og soleiðis livir alt tað, ið
dýrabært er, á manna
munni. Áttarlið eftir áttarlið
gav arvin víðari. Í okkara
tíð er tað nærmast ein
skomm at vísa sína gleði.
«Einfaldur» er orðið, nýtt
verður, um livsins sanna
gleði endurspeglar í sam-
skiftinum manna millum.

Sjálvur skal eg víðganga, at
tá eg lesi kvøldsetandi yrk-
ing, dagar spurningurin
fram, um tað at vera á lívi
ikkí júst er at liva. Liva við
dirvi til leik og gleði. Livs-
ins dýpið er barnslig gleði
og brá av kæti. Ein glómur í
eygum teirra, ið tora at
gleðast, tí Kristus er góður.

•Kom til mammu!•

Myrkt og kalt er
uttandura
innandura fjálg og lýtt
kom til mammu lítli
skattur
kráp tær upp í fangið mitt
So skal mamma siga
søgur
fyri eygnasteininum,
meðan frostið fyrri úttan
nýtir inn at merginum

Og síðani...

Stóani á hvørjum ári
hoyrdist sama einglalag,
sum bar boð um frið og
frelsu,
gjørdi mannahjertu glað.
Men bert børn og
barnayru
fata hendan hørpslætt,
henda song, sum einglar
kvæða
enn sum áður jólanátt.
Gleðiligt jól er eisini orðið
um hátíðina!